

๑๕๗

วิวาห์ครึ่งโครง อลวงสลับคู่

鸳鸯相报何时了

1

ไปคู่เจิงซวง 白鹭成双

เขียน

เสี่ยวหวา

แปล

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน กลับมาพบกันอีกแล้วนะคะ

กลางปีนี้ สำนักพิมพ์อรุณขอนำเสนอผลงานแนวโรแมนติค - คอเมดี้อีกเรื่องของ 'ไปลู่เจิงชวง' แก่คุณผู้อ่านอีกครั้งค่ะ รับรองว่าสนุกโดนใจไม่แพ้เรื่องท่านอาจารย์คนดี ศิษย์ผู้นี้อยากเป็นมือปราบที่ตีพิมพ์ก่อนหน้านี้ (ใครยังไม่ได้อ่าน แนะนำอย่างยิ่งนะคะ)

สำหรับผลงานชุดนี้ เป็นเรื่องราวของชายหนุ่มหญิงสาวที่ตกลงแต่งงานกันเพื่อทำลายชีวิตคู่ของผู้อื่น ต่างฝ่ายต่างมีคนในใจแล้ว... เรื่องราวของหัวใจยากจะคาดเดาใช่ไหมคะ ใครจะไปรู้ อยู่ร่วมกันไปมา สุดท้ายอาจจะมิให้กันก็เป็นได้

อย่างไรก็ตาม เรื่องราวต่างๆ ในโลกล้วนไม่ง่าย ใช่ว่าคนหนึ่งชอบแล้วอีกคนก็จะชอบตัวเองตอบ และก็ใช่ว่าจะรู้ใจตัวเองกันง่าย ๆ เหมือนกับคู่พระ - นางของเราค่ะ

อยากรู้แล้วใช่ไหมคะว่าเรื่องราวระหว่างทั้งสองจะเป็นอย่างไร ถ้าอย่างนั้นไปอ่านกันเลยดีกว่า

หวังว่าจะถูกใจคุณผู้อ่านนะคะ

แล้วพบกันใหม่ในเล่ม 2 ค่ะ

อรุณ

หนีตายนะลิ!

“หยุดเดี๋ยวนี้นะ! ห้ามหนี!”

เสียงตวาดมีตั้งแต่ไกลจนถึงใกล้ มาตราว่าวรูปหัวใจของเว่ยเซี่ยนยวนจะดียิ่งกว่านี้ แต่เมื่อต้องมาโอบอุ้มภาระที่ยิ่งใหญ่ไปด้วยก็วิ่งไม่ไหวอีกต่อไป อีกทั้งคนที่อยู่ในอ้อมแขนก็ยังไม่ยอมอยู่หนึ่ง ๆ มือข้างหนึ่งเกี่ยวคอเขาไว้ มืออีกข้างชี้ไปข้างหน้า “ด้านนั้น!”

มีอะไรอยู่ที่นั่นกัน! เส้นโลหิตบนขมับปูดนูน เว่ยเซี่ยนยวนกัดฟันคำรามเสียงต่ำ “เหตุใดเจ้าไม่ลงมารวังเองเล่า!”

ตู้เว่ยยางกะพริบตาอย่างไล่ชื่อ กล่าวอย่างออตอ้อนว่า “ข้าเป็นหญิงอ่อนแออะนะ!”

“อูย!” เว่ยเซี่ยนยวนบีบกระดูกนางอย่างแรง ไม่สนใจรักษาท่าทางงามสง่าอีกต่อไป “ไม่เคยเห็นสตรีอ่อนแอคนใดก่อเรื่องได้เยี่ยงเจ้ามาก่อน!”

“เช่นกัน เช่นกัน” ตู้เว่ยยางหันไปมองทหารที่ไล่ตามอยู่ด้านหลัง กลับเห็นว่าเกาทัณฑ์และหน้าไม้ล้วนพุ่งเข้ามาที่เสื้ออกของเว่ยเซี่ยนยวน ตู้เว่ยยางสูดลมหายใจเย็นเหือกหนึ่ง รีบตะโกนว่า “ระวังเกาทัณฑ์ลับ!”

ในบัดดล

ภายในห้องหับที่มีผ้ามานสีแดงแขวนอยู่นั้น สิ่งที่แขวนอยู่โดยรอบกลับไม่ใช่ภาพวาด การตัดอักษรด้วยน้ำหมึก แต่กลับเป็นเครื่องมือการทรมานแบบโซ่เหล็กทุกชนิด กลิ่นอายเย็นเยียบโศกปะทะใบหน้าและกวาดไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย

เว่ยเซี่ยนยวนสูดลมหายใจเย็นเข้าเบาๆ ในที่สุดก็มีเวลามองคนที่อยู่ตรงหน้า

ช่างเป็นแม่นางทั้งดงามพริ้มเพราเสียนี้กระไร! ใบหน้าขาวดุจหยก เล็กเท่าฝ่ามือ จมูกเล็กกระจุมกระจุม นัยน์ตาใสกระจ่างเจือหยาดน้ำฝน และน้ำค้าง คิ้วอาบย้อมไปด้วยแสงจันทร์ที่ส่องสะท้อนอย่างสลัวราง คลื่นแสงหมุนเวียน ได้แต่งแต้มสีสันและซ่อนแสง สวมชุดดำทั้งชุด ทำให้มองไม่เห็นเรือนร่าง รูปร่างไม่ถือว่าสูงนัก สูงเท่าหน้าอกของเขาเท่านั้น ผมดำขลับมวยเป็นก้อนกลมๆ สองลูกอยู่บนศีรษะ ผูกด้วยแถบผ้าแพรไหมสีเข้มสองเส้น กลับค่อนข้างน่ารัก

เพียงแต่นัยน์ตาดุจผลซึ่ง² ที่กลอกไปมาเผยให้เห็นความเจ้าเล่ห์ อยู่ยลสืบสวน

“คุณหนูใหญ่สกุลตู่?”

“หืม?” ตู่เว่ยยางที่ถูกจดจำได้พุดลงกับโต๊ะพร้อมหายใจหอบ

“คุณชายเว่ยช่างตาแหลมจริงๆ”

เว่ยเซี่ยนยวนกวาดตามองไปรอบๆ อย่างไม่สบายอารมณ์และกล่าวว่า “จวนตระกูลตู่และความชื่นชอบที่แปลกประหลาดเช่นนี้ นอกจากเว่ยยางสกุลตู่ก็ไม่มีผู้ใดแล้ว”

² คือ ผลเอพริคอต

เพียงแต่คิดไม่ถึงว่า คุณหนูสกุลตุ๊กกลับมีความกล้าไปทำลายพิธีแต่งงานกราบไหว้ฟ้าดินขององค์หญิง

ตุ๊เว่ยยางกำลังจะหัวเราะ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงทวาดอย่างกราดเกรี้ยวดังมาจากข้างนอก “ข้าบอกแล้วว่าไม่มีมือสังหารก็คือไม่มีมือสังหาร! พวกเจ้าแม่แต่จวนขุนนางยังกล้าตรวจค้นอย่างนั้นหรือ”

ตุ๊เว่ยยางปล้นตัวลั่นสะท้าน ผลักเว่ยเซี่ยนยวนเข้าไปในม่านเตียงทันทีโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

“นี่?” เว่ยเซี่ยนยวนขมวดคิ้ว “เจ้าเป็นสตรีนะ...”

“หุบปาก!” เมื่อตุ๊เว่ยยางดึงม่านลงก็ยกมือทำท่าปาตค่อและถลึงตาใส่เขาครั้งหนึ่ง จากนั้นรีบหันไปออกแรงบิดกลไกที่อยู่ข้างๆ

ประตูห้องถูกกระแทกเปิดอย่างรุนแรง ทหารที่ไล่ตามอยู่ข้างนอกกล่าวด้วยท่าทางดุตันว่า “องค์หญิงถูกลอบปองร้าย มือสังหารหนีมาที่นี่แล้วหายไประหว่างรอย พวกข้าได้รับพระบัญชาให้มาจับกุมคนขอให้ได้เท่าตัวได้โปรดอภัยด้วยขอรับ!”

ลั่นเสียงพูด คนกลุ่มหนึ่งก็บุกเข้ามา ชั่วพริบตาก็เบียดเสียดกันอยู่เต็มห้อง ทางตาเหลือบเห็นม่านเตียงด้านนั้น จึงรีบวิ่งเข้าไปดึงอย่างรวดเร็ว

เตียงหยก ผ้าไหมลวดลายหลากหลายสี ผ้าห่มถูกพับเก็บอย่างเรียบร้อย สายลมหอบหนึ่งได้พัดโชยเข้ามา หอบม้วนกลิ่นหอมอันอบอุ่นของหญิงสาวจากเตียงที่ว่างเปล่าไปยังประตูที่เปิดกว้าง

“ค้นอย่างละเอียด!” แม่ทัพเซี่ยนเว่ย เว่ยชิงเฟิงสะบัดม่านออกอย่างผิดหวังแล้วโบกมือ คนอื่นๆ ก็รับคำ “ขอรับ” อย่างพร้อมเพรียงกัน ก่อนจะกระจายออกไปทั้งสี่ทิศ

“ท่านแม่ทัพเว่ย” ตุ๊ชิงหมิงโมโหจนหน้าเขียว “ข้าผู้เฒ่าชั่วดี

อย่างไรก็เป็นเสนาบดีกรมอาญาในรัชกาลปัจจุบัน ตำแหน่งขุนนางชั้นสอง
ชั้นเอก ท่านทำเช่นนี้โดยไม่สนหน้าตาตระกูลตั้ง หากว่าไม่มีเหตุผล
อย่าได้โทษว่าข้าผู้เฒ่าไม่ไว้หน้า!”

“ได้เท่าตัวอภัยด้วย” เว่ยชิงเฟิงประสานมือกล่าว “เมื่อครู่เกิดเรื่อง
ขึ้นที่จวนองค์หญิง ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วทั้งเมืองหลวง
แล้ว”

พอได้ยินถ้อยคำนี้ ตูซิงหมิงก็ใจเย็นลงเล็กน้อย ขมวดคิ้วถามว่า
“เกิดเรื่องอันใดขึ้น”

“งานอภิเษกสมรสขององค์หญิงฉือวี่ ช่งเต๋เสด็จไปที่จวน
องค์หญิงด้วยพระองค์เอง กลับนี้ก็ไม่ถึงว่าจะมีหวัชไมต้องการลอบ
ปลงพระชนม์องค์หญิงกับช่งเต๋ เพราะหัตถ์ที่ราชวงศ์ราชกุมารช่วยไว้ได้
ทันเวลา ไม่ยอมให้หวัชไมทำได้สำเร็จ เพียงแต่ช่งเต๋ทรงพระพิโรธ
มีพระบัญชาให้ไล่ตามจับมือสังหาร ข้าก็เพียงแต่ปฏิบัติตามรับสั่ง
เท่านั้น”

ใครกันที่ไปกินดีหมั้นหัวใจเสือ³ กล้าลอบปลงพระชนม์องค์หญิง
กับช่งเต๋ ตูซิงหมิงโบกแขนเสื้อ “เมื่อเป็นเช่นนี้ อย่างนั้นข้าผู้เฒ่า
ก็ไม่อาจขัดขวางท่านแม่ทัพவேได้ เพียงแต่นี้เป็นห้องหับของหญิงสาว
หากว่าผ่านไปหนึ่งกัณฐูป⁴ แล้วทุกท่านยังหาคนไม่เจอ ขอเชิญ...”

“ข้าเข้าใจ” เว่ยชิงเฟิงพยักหน้า “เพียงแต่ขอบังอาจถามได้เท่า
คุณหนูผู้อยู่ที่ใด”

ตูซิงหมิงตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง หันไปถามสาวใช้ที่นั่งเงียบอยู่

³ หมายถึง ไม่รู้จักรักตัวกลัวตาย หรือกล้าได้กล้าเสีย

⁴ คือ เวลาที่ใช้ในการเผาไหม้ของธูปหนึ่งกัณฐูป ประมาณสิบห้านาทีถึงสามสิบนาที (ตาม
ความยาวกัณฐูป)

ด้านข้างเป็นเวลานานว่า “เยียนจื่อ คุณหนูของเจ้าเล่า”

“เรียนนายท่าน วันนี้คุณหนูอารมณ์ไม่ดี ไปชมจันทร์ที่ลานด้านหลังแล้วเจ้าคะ”

ลานด้านหลัง? เมื่อเว่ยเชียนยวนที่อยู่ในทางเดินลับของผนังห้องได้ยินก็ขมวดคิ้วมุ่น สาวใช้ผู้นี้เผลอถึงพูดโกหกไม่เป็น! ลานด้านหลังอยู่ไกลจากที่นี่มาก และประตูก็ถูกปิดกัน หากว่าตาเฒ่าเว่ยคิดจะไปดูที่ลานด้านหลังจะทำอย่างไรเล่า!

เพิ่งจะคิดได้เช่นนี้ก็ได้ยินเสียงดังมาจากข้างนอกว่า “หากว่าคุณหนูของจวนท่านอยู่ที่ลานด้านหลังจริงๆ ก็จัดข้อสงสัยเรื่องการลอบสังหารออกไปได้ ในเมื่อมาแล้ว ข้าผู้เฒ่ายังคงต้องไปดูเสียหน่อย”

เว่ยเชียนยวนสุดลมหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนบีบข้อมือของตู้เว่ยยางอย่างแรง!

ต้องตายอยู่ที่นี่แล้ว!

ตู้เว่ยยางแค้นเสียงเฮอะครั้งหนึ่งแล้วสะบัดเข่าออกอย่างหงุดหงิด ก่อนจะยกมือขึ้นเริ่มถอดเสื้อ

“คุณหนูตู้” เว่ยเชียนยวนสีหน้าไม่น่าดูเป็นอย่างมาก “เจ้าจะทำอะไร”

“อะไรคือทำอะไร” ตู้เว่ยยางหันไปถลึงตาใส่เขาอย่างแปลกประหลาดทีหนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินไปข้างหลัง เดินไปด้วยถอดเสื้อไปด้วย “เจ้ารู้หรือไม่ว่าการลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้มีโทษหนักเพียงใด หากถูกคนจับกลับไป ไม่ว่าเจ้ากับข้าเป็นใคร ล้วนต้องถูกบั่นศีรษะที่ตลาดผัก⁵!”

⁵ หมายถึง ลานประหารที่อยู่นอกเมือง โดยนำนักโทษนั่งรถลากออกจากเมืองด้วยช่องทางประตูชนอุ้เหมิน

“เรื่องนี้ข้ารู้” เว่ยเซี่ยนยวนกัดฟัน “แต่ชั่วตัวอย่างไรเจ้าก็เป็นหญิง!”

“ความตายใกล้จะมาเยือนแล้ว เจ้ายังจะใส่ใจเรื่องนี้อีก มีดไม่มีไฟแบบนี้ แสร้งทำเป็นมองไม่เห็นไม่ได้หรือ” ตู๋เว่ยยางกระหืดกระหอบ “สวมชุดนี้ไปชมจันทร์ ไม่เท่ากับว่าค้นหาที่ตายหรือ!”

ขณะพูดก็ถอดเสื้อตัวนอกออก ก่อนเปิดหีบที่วางอยู่หัวมุมในทางเดินลับ จากนั้นจึงเปลี่ยนเสื้อผ้า

เว่ยเซี่ยนยวน “...”

เคยเห็นคนที่กล้าได้กล้าเสียมาก่อน ทว่าไม่เคยเห็นสตรีที่กล้าได้กล้าเสียเช่นนี้ หรือนางจะไม่รู้ว่าคนที่ฝึกยุทธ์มองเห็นในความมืดได้ คาดไม่ถึงกลับทำเช่นนี้ต่อหน้าเขา... โชคดีที่เป็นเขา หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น ไม่น่าจะรอดชีวิตไปได้แล้ว!

แต่ช้าก่อน ไฉนข้างหลังทางเดินลับนี้ถึงได้มีเส้นทางยาวเพียงนี้ เว่ยชิงเฟิงพาคนบุกไปที่ลานด้านหลัง ในใจลอบสงสัยต่อตระกูลตู่ น้อย่างไรๆ แต่ว่าต้องมีหลักฐานถึงจะกำหนดโทษได้ ดังนั้นเขาจึงไล่ตามไปติดๆ ไม่ยอมให้คนมีโอกาสดำพรางซ่อนเร้น! ขอเพียงคนไม่ได้อยู่ที่ลานด้านหลัง...

“ท่านพ่อ?”

ลานด้านหลังที่เงียบสงบถูกรบกวนด้วยเสียงอาวุธกระทบกัน หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างโต๊ะหินหันกลับมาด้วยความตกใจ ใบหน้าแดงมีสีหน้าหงาย “เกิดเรื่องอะไรขึ้นถึงได้เสียงดังโหวกเหวกถึงเพียงนี้”

เว่ยชิงเฟิงตกตะลึง จากนั้นขมวดคิ้วแล้วเดินเข้าไปใกล้อีกสองสามก้าว

ลวดลายของเสื้อกันหนาวด้านบนเป็นปลาไนสีแดง กระโปรงปัก

ลายปลาไนสีเขียวและสีแดง เลื้อยคลุมแขนยาวสีแดงปักลายขลิบด้วย
ขนกระต่ายสีขาวจากหัวไหล่ไปจรดที่บั้นเอว แถบผ้าแพรไหมสีแดง
ที่เอวผูกเป็นเงื่อนคล้องใจ ตู๋เว่ยยางแต่งตัวอย่างมีชีวิตชีวาและน่ารัก
บนใบหน้าคล้ายกับมีคราบน้ำตา เมื่อเห็นเขาเดินเข้ามาใกล้ลุกขึ้นด้วยความ
กลัวเล็กน้อย “ท่านนี่คือ?”

“นี่คือท่านแม่ทัพเว่ย มาจับกุมตัวมือสังหาร” ตู๋ซิงหมิงกล่าว
อย่างขุ่นใจ “ดูท่าจะค่อนข้างสงสัยจนตรึงตัวของพวกเรา พ่อจึง
ไม่ได้ขัดขวาง ให้ท่านแม่ทัพได้ตรวจค้นอย่างเต็มที่ สิ่งทีเห็นด้วยตา
ตัวเองจึงจะเป็นเรื่องจริง และจะได้เป็นพยานเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์
ของเจ้า”

“มือสังหาร?” ตู๋เว่ยยางมองพวกเขาอย่างงุนงงแวบหนึ่ง ก่อน
หลุบตาลง “อย่างนั้นท่านแม่ทัพค่อยๆ หาเถอะ ข้ากลับห้องก่อนแล้ว”
“คุณหนูตั๋ว” เว่ยซิงเฟิงหรีตาและเข้าขวาง “วันนี้เจ้าอยู่แต่ในจวน
ไม่ได้ออกไปไหนเลยหรือ”

“ใช่เจ้าคะ” ตู๋เว่ยยางหยุดเท้า ยกแขนเสื้อปิดริมฝีปาก นัยน์ตา
ฉายรอยยิ้มขมขื่น “วันแบบนี้ ข้าคุณหนูจะออกไปทำอะไร”

ทั่วทั้งเมืองหลวงล้วนรู้่านางชอบพอกู้ฉินหวายอยู่บ้าง แต่วันนี้
เป็นวันที่กู้ฉินหวายได้เป็นราชบุตรเขย นางออกไปข้างนอก ไม่เท่ากับว่า
ไปทำให้ตัวเองไม่มีความสุขหรือ

สีหน้าของเว่ยซิงเฟิงผ่อนคลายลงเล็กน้อย เขากล่าว “เมื่อเป็น
เช่นนี้ อย่างนั้นคุณหนูก็รอดพ้นจากหายนะแล้ว”

ก็ถือว่ารอดพ้นจากหายนะอย่างแท้จริง เมื่อดูจากสถานการณ์
แล้ว หากหาตัวมือสังหารไม่ได้ ฮองเต้ไม่มีทางเลือกฯ หรือกล่าวได้ว่า
เย็นนี้คนที่ไม่ได้อยู่ในจวนองค์หญิงและไม่ได้อยู่ในจวนของตัวเอง

หากไม่อาจบอกได้ชัดเจนว่าอยู่ที่ใด เช่นนั้นก็โชคร้ายแล้ว

ตู้เว่ยยางยอบกายคารวะสีหน้าเรียบเฉย “ลำบากท่านแม่ทัพแล้ว”

“ไม่ต้องส่งแล้ว” เมื่อหาจุดอ่อนไม่ได้ เว่ยชิงเฟิงก็ไม่เสียเวลา
อีกต่อไป พาคนไปค้นหาที่อื่นต่อ ตู้ชิงหมิงเดินตามออกไปเพื่อไป
ตรวจสอบสถานการณ์ แล้วโบกมือให้นางกลับห้องไปพักผ่อน

หลังจากรอให้ราชวงศ์รัชสมัยมากมายออกไปจนหมดแล้ว ตู้เว่ยยาง
ถึงค่อยผ่อนลมหายใจยาวออกมา ตบหน้าอกกล่าวว่า “ไม่เป็นไรแล้ว”

“เจ้าไม่เป็นไรแล้ว แล้วข้าเล่า” จู่ๆ ก็มีเสียงดังมาจากทางข้างหลัง
อย่างกะทันหัน ทำให้นางตกใจจนร่างชว่นเซ!

ทดลองอ่าน

ผู้เชี่ยวชาญ แห่งการโยนหม้อ¹ใส่กัน

เมื่อหันไปมอง เห็นเวย์เซียนยวนมองนางลงมาจากที่สูงด้วยสายตาที่ไม่อาจคาดเดา หัวทั้งร่างแผ่กลืนอายุไม่เป็นมิตรออกมา

“เหะๆๆ” ตู๋เว่ยยางส่งยิ้มให้เขาอย่างมีชีวิตชีวาและน่ารัก

“ไม่มีประโยชน์” เว่ยเซียนยวนหรีดตาพร้อมพัดไปฝ่ามือหนึ่ง “ชีวิตคนสำคัญดูจฟ้า คึนนี้หากไม่ใช่เป็นเพราะคุณหนูตู่ ผู้น้อยก็ไม่แน่ว่าจะกลายเป็น ‘มือสังหาร’ ยังคงต้องขอให้คุณหนูตู่มอบคำอธิบายด้วย”

ตู๋เว่ยยางบัดมือของเขาออกและเบะปาก “ข้าเพียงแค่ไม่อยากให้งานแต่งงานนั้นเกิดขึ้น ใครจะไปรู้ว่าจะเกิดเรื่องวุ่นวายมากเพียงนี้”

เดิมทีนะหรือ นางกับกู่จินหวายรู้จักกันมาสามปีแล้ว เข้าใจว่าเขากับนางมีใจตรงกัน ผู้ใดจะรู้ว่าเขาจะเปลี่ยนความคิด ต้องการเป็นราชบุตรเขย โดยไม่ให้คำอธิบายนางแม้แต่ประโยคเดียว! อย่างนั้นใช้ได้ทีไหนกัน มองดูอยู่เฉยๆโดยไม่ทำอะไรก็ไม่ใช่นิสัยของตู๋เว่ยยาง

¹ หมายถึง โยนความคิดไปให้ผู้อื่นและให้คนอื่นเป็นแพรับบาป

แล้ว! ฉะนั้นจึงขว้างระเบิดควันที่สร้างขึ้นเองเข้าไปในโรง ไม่ได้ทำให้คนบาดเจ็บ แต่ทำให้ผ้าแพรสีแดงสดเหล่านั้นเอ๋ย ชุดแต่งงานเอ๋ย ถูกรมควันจนเป็นสีดำ! เพื่อที่จะขัดขวางงานแต่งงานนี้ จึงได้เหลือทางหนีทีไล่ให้ห่างกับก๊วนหนวยไ้

สุดท้ายผู้ใดจะรู้ว่าคนที่คิดจะก่อวณการแต่งงานในครั้งนี้ไม่ได้มีแค่นางเพียงคนเดียว ทันทีที่ระเบิดควันถูกโยนออกไป เว่ยเชียนยวนที่คลุมศีรษะและปิดบังใบหน้าเอาไว้ได้เข้าไปชิงตัวองค์หญิง อาศัยวรยุทธ์ที่สูงส่ง สามารถผ่านราชองครักษ์กลุ่มหนึ่งไปได้โดยไม่มีคนสังเกตเห็น จนกระทั่งฮ่องเต้ตะโกนเสียงดังว่า “ปล่อยเราลงเดี๋ยวนี้!”

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ตู๋เว่ยยางอดสายหัวไม่ได้ “คุณชายเว่ยช่างร้ายกาจจริง ๆ!”

“เจ้ายังจะพูดออกมาได้?!” เว่ยเชียนยวนเดือดจัด “หากไม่ใช่เป็นเพราะระเบิดควันของเจ้า มีหรือข้าจะลืมนตาไม่ขึ้น ทำให้ชิงตัวคนผิด จนกลายเป็นมือสังหาร”

หากมีเพียงคนโยนระเบิดควันที่จวนองค์หญิงในวันนี้ นั่นไม่ใช่เรื่องใหญ่อันใด อย่างมากถือว่าเป็นการเล่นพิเรนทร์ และเป็นเพราะราชองครักษ์ที่รับผิดชอบดูแลทำงานหละหลวม และหากว่ามีเพียงคนชิงตัวองค์หญิงไป นั่นก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อันใด ถึงอย่างไรคนที่รักใคร่ชื่นชมองค์หญิงมีมากมาย นับว่าเป็นเรื่องสมเหตุสมผล

ทว่า! สองเรื่องนี้เกิดขึ้นพร้อมกัน อีกทั้งมีคนพยายามจะลักพาตัวฮ่องเต้ในงานแต่งงานขององค์หญิง นั่นถือเป็นเรื่องใหญ่แล้ว! เพียงพอให้ราชองครักษ์สั่งปิดเมือง ค้นหาทั่วทุกแห่ง จับตัวมือสังหารออกมาประหารชีวิต!

ตู๋เว่ยยางกะพริบตา พลังมองดูมือสังหารที่สมควรถูกประหาร

ชีวิตซึ่งอยู่ตรงหน้าฉันนี้ เอ่ยถามอย่างโล่งคอว่า “อย่างนั้นควรทำอะไรดี”

“ทำอะไร” เว่ยเซี่ยนยวนแค้นเสียงเย็นชา ขึ้นที่ข้างนอกแล้วกล่าวว่า “เมืองถูกสั่งปิดแล้ว มีการตรวจค้นไปที่ละบ้าน ยามนี้หากข้าออกไปก็ไม่อาจกลับไปที่บ้านแม่ทัพได้! แต่หากอยู่ที่นี้ต่อ เว่ยชิงเฟิงกลับบ้านไปแล้วหาข้าไม่เจอ ข้ายังต้องตายอยู่ดี!”

“ดังนั้น...” ตูเว่ยยางถาม “ต้องการให้ข้าเผากระดาษาเงินกระดาษาทองให้เจ้าในปีหน้าหรือไม่”

“...” เว่ยเซี่ยนยวนสวดหายใจเข้าลึกๆ ส่งยิ้มให้นางบางๆ ก่อนจะยกมือขึ้นถอดเสื้อผ้า

“นี่?” ตูเว่ยยางตกใจสะดุ้งโหยง ยกมือขึ้นปิดตา จากนั้นทางนี้ออกมามองดูเขา “เจ้าจะทำอะไร”

“ลงเรือลำเดียวกัน เจ้าคิดจะขึ้นฝั่งก่อนอย่างนั้นหรือ ไม่มีทางเสียหรอก!” เว่ยเซี่ยนยวนถอดชุดดำออกโยนเข้าไปในทางเดินลับ ดึงสายเสื้อของตัวเองให้อ้าออก ขยี้ผมให้ยุ่งเหยิง จากนั้นแหงนหน้าร้องตะโกน!

เสียงที่แผ่ไปด้วยกำลังภายในทะลุผ่านจวน และหยุดเท้าของเว่ยชิงเฟิงที่กำลังจะก้าวออกจากจวนตระกูลตูได้สำเร็จ

“เจ้าบ้าไปแล้วหรือ?!” ตูเว่ยยางเบิกตากว้าง “อยากจะตายอย่าได้ลากข้าเข้าไปด้วย!”

เว่ยเซี่ยนยวนก้มลงหรีตามองนางกึ่งหนึ่ง เผยรอยยิ้มชั่วร้าย “วางใจ ข้าทำเพื่อให้พวกเราสองคนมีชีวิตอยู่”

จะสามารถมีชีวิตอยู่ได้หรือไม่ ก็ต้องขึ้นอยู่กับการใช้ชีวิตกระมัง บนใบหน้าของตูเว่ยยางยิ้มเป็นสีแดงลัมเหลืองเขียวดำน้าเงินม่วงไปรอบหนึ่ง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “นี่เจ้าคิดจะทำลายความบริสุทธิ์

ของข้า!”

“ชีวิตสำคัญหรือความบริสุทธิ์สำคัญ” เว่ยเซี่ยนยวนถาม

“พูดจาเหลวไหล ชีวิตย่อมจะต้องสำคัญกว่า!” ตู๋เว่ยยางโทสะเดือดพล่าน “แต่ความบริสุทธิ์ของข้า แน่หนอย่อมสำคัญกว่าชีวิตของเจ้า!”

ฟังสิ! อะไรที่เรียกว่าความเห็นแก่ตัว อะไรที่เรียกว่าไม่ยี่ดมั่น คำมั่นสัญญา ละทิ้งคุณธรรม! ยายเด็กคนนี้เพียงชั่วพริบตาเดียว ก็จดจำบุญคุณที่ตนพึ่งพานางวิ่งหนีไม่ได้เสียแล้ว เพื่อปกป้องความบริสุทธิ์ของตัวเอง ถึงกับปล่อยให้เขาไปตายตามลำพังอย่างไม่ลังเล?

เว่ยเซี่ยนยวนส่ายหน้าด้วยสีหน้าเจ็บปวด “เจ้าไม่มีเมตตาเช่นนั้น อย่างนั้นอย่าหาว่าข้าไม่มีคุณธรรมก็แล้วกัน”

“เจ้าคิดจะทำอะไร” ตู๋เว่ยยางลนลานขึ้นมาแล้ว “อย่าทำชั่ว!”

เสียงฝีเท้าที่เพิ่งจากไป ไกลดังขึ้นอีกครั้งที่ทางเข้าลานด้านหลัง เว่ยเซี่ยนยวนหยักยิ้ม มองนางอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่ง จากนั้นหันหลังวิ่งไปที่ประตูวงเดือน² จนเข้ากับท่านแม่ทัพเว่ยที่ย้อนกลับมาอย่างรุนแรง ท่าทางราวกับได้กระทบกับเครื่องลายคราม!

“ผู้ใด!” เว่ยซิงเพิ่งตอบสนองอย่างรวดเร็ว ชักดาบยาวที่เหน็บข้างเอวขึ้นมากวดแกว่ง!

เว่ยเซี่ยนยวนเบี่ยงกายหลบอย่างแผ่วเบา กระโดดไปยืนอยู่ตรงหน้าคนทั้งหลาย ยิ้มเล็กน้อย ประสานมือกล่าวว่า “ผู้น้อย

² ประตูวงเดือน หรือ ประตูวงพระจันทร์ คือทางเปิดโล่งลักษณะวงกลมซึ่งเชื่อมต่อจากผนังหรือกำแพงที่ล้อมรอบสวน เป็นส่วนหนึ่งของสถาปัตยกรรมในสวนจีน ประตูวงเดือนมีความหมายทางจิตวิญญาณหลากหลายแบบแตกต่างกันไปในแต่ละสวน จุดประสงค์ของประตูนี้ใช้เพื่อเชิญชวนชั้นสูงหรือผู้มีฐานะดีให้เข้าเยี่ยมชมสวน ดังนั้นในอดีตประตูวงเดือนจึงมักสร้างขึ้นในส่วนของผู้สูงศักดิ์เท่านั้น

เว่ยเจี้ยนยวน”

ไฉนชื่อนี้ถึงได้ฟังดูคุ้นหูนัก ตู๋ซิงหึงขมวดคิ้ว มองสำรวจเขาขึ้นลงอยู่หลายแวบ หันไปมองเว่ยซิงเฟิง “บังเอิญนัก คนผู้นี้กลับมีชื่อแซ่เดียวกับคุณชายของบ้านท่าน”

เว่ยชิงเฟิงนั่งเฉยๆ จ้องมองคนตรงหน้าด้วยนิยน์ตาดูพยัคฆ์ เป็นเวลานาน มือค่อยๆ สั่นเทา และยิ่งสั่นมากขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดได้ ยกดาบขึ้นจะฟันหน้าผากของเขา “เจ้าเดรัจฉาน! เจ้ามาทำอะไรที่นี่!”

“บิดาคลายโห่สะด้วย!” เว่ยเซี่ยนยวนเงยหน้าขึ้น ยกมือขึ้นจับคมดาบ ด้วยความเคลื่อนไหวนั้นก็ทำให้สาบเลือดอา่อกมมากยิ่งขึ้น เผยให้เห็นหน้าอกสีขาวสลิกที่หน่นแน่น

ทุกคนพากันถอยหลังไปครึ่งก้าว มองไปที่เขา แล้วมองไปที่
คุณหนูตัวซึ่งหน้าชิดเพื่ออยู่ข้างหลังอีกครั้ง ก่อนจะเผยสีหน้าคลุมเครือ
พร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

คีนมิด ลมแรง ชายโสด หญิงโสด เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย จะทำอะไรได้อีก

ใบหน้าของตุ้ซิงหมิงเปลี่ยนเป็นสีเขียว ภายใต้สายตาจับจ้องของทุกคน หากว่าสองคนนี้มีสัมพันธ์กันจริงๆ อย่างนั้นชื่อเสียงตระกูลตุ้ซิงของเขายังต้องการอยู่หรือไม่

เมื่อมองดูสีหน้าของทุกคน ดูเว่รยางลอปืมพำว่าแย่แล้ว
 กลอกตาตะโกนขึ้นมาทันทีว่า

“นั่น! มือสังหารมาจากที่ใดกัน!”

อมิตาภพุทธสวรค์เป็นพยาน นางไม่ได้ต้องการทำร้ายคน แต่
เพียงพูดไปไม่ใช่หรือ ความบริสุทธิ์ของนางย่อมสำคัญกว่าชีวิตของเขา
หากให้เขาเอาหมวกใบนี้มาสวมศีรษะนางจริง ๆ อย่างนั้นนางยังจะมีชีวิต

อยู่ได้อีกหรือ

พอได้ยินคำว่า ‘มือสังหาร’ ตูซิงหมิงตอบสนองอย่างรวดเร็ว เลิกคิ้วกล่าวว่า “แม่ทัพเว่ย คนผู้ไม่ใช่คนของจวนตระกูลตูของข้า มือสังหารที่ท่านต้องการจับ น่าจะเป็นเขา!”

ตูเถิด อะไรที่เรียกว่าโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์นั้นชั่วร้าย อะไรที่เรียกว่ามีบุตรสาวเป็นอย่างไร ก็มีบิดาเป็นแบบนั้น! เว่ยเซี่ยนยวน จูปากและสายหน้า เผยสีหน้าอย่างคนที่มีประสบการณ์มองเห็นธาตุแท้ของมนุษย์มาอย่างโชกโชน สองพ่อลูกคู่นี้ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็ผลักเขาไปสู่ความตาย อย่างนั้นยังจะให้เขาไว้หน้าพวกเขาอีกหรือ

เมื่อคิดได้ถึงตรงนี้ เขาเยาะหยันทีหนึ่ง เอนตัวฟังประตูดังเดือนอย่างเอื้อระเหยลอยชาย ปรายตามองตูเว่ยยางพร้อมกับกล่าวว่า “เมื่อครูนี้อย่างกอดรัดกับข้าอยู่เลย ปริบตาเดียวกลับบอกว่าข้าเป็นมือสังหารเสียแล้ว คุณหนูตู เจ้าคิดว่าแม่ทัพเว่ยตูเป็นคนหลอกได้ง่ายอย่างนั้นหรือ”

เรื่อลำน้อยที่ร่วมเป็นร่วมตายได้พลิกคว่ำแล้ว ตูเว่ยยางมองดูเว่ยเซี่ยนยวนอย่างลึกลับซึ้งแสบหนึ่ง จากนั้นหันไปกล่าวอย่างมีเหตุผลถูกต้องว่า “แน่นอนว่าแม่ทัพเว่ยไม่ใช่คนที่หลอกได้ง่าย ฉะนั้นแค่เห็นก็รู้ได้แล้ว มีแค่เสื้อผ้าของคุณชายเว่ยที่ยุ่งเหยิง เสื้อผ้าของข้าคุณหนูยังเรียบร้อยดีอยู่ จะพูดว่ากอดรัดได้อย่างไร”

หากว่ากอดรัดกันจริง ๆ ก็ต้องยุ่งเหยิงไปด้วยกันสิ!

ผู้คนที่มุ่งดูพากันพยักหน้า ถ้อยคำนี้มีเหตุผลมาก!

เว่ยเซี่ยนยวนหัวเราะเบา ๆ จัดเสื้อของตัวเองอย่างใจเย็น “นี่ถึงอย่างไรก็เป็นอาณาเขตจวนตระกูลตู เจ้าย่อมแต่งตัวได้เร็วกว่าข้าอย่างแน่นอน เสื้อคลุมของข้าไม่รู้ว่าถูกเจ้าเอาไปโยนทิ้งไว้ที่ใดแล้ว

หรือจะให้แม่ทัพเว่ยสั่งคนตามหาดีล่ะ”

เห็นอยู่ว่าเสี้ยมของเขาคงถูกเขาถอดออกแล้วัดไว้ในทางเดินลับ! ตู๋เว่ยยากำหนด ไม่อาจให้คนอื่นรู้เรื่องทางลับได้ หาไม่แล้วนางก็ปิดความรับผิดชอบไม่พิน เห็นชัดว่าเว่ยเซี่ยนยวนกำลังซุ่มซ่อนอยู่!

“ความรู้สึกที่คุณหนูตู่ใส่ใจในชื่อเสียงและเกียรติยศ ผู้ນ้อยเข้าใจได้” เมื่อเห็นใบหน้าเล็กๆ นั้นโกรธจนแก้มป่อง เว่ยเซี่ยนยวนก็ยิ้มอย่างล่ำพองมากขึ้น “แต่ผู้ນ้อยก็ไม่อาจแบกหม้อด้า³ เป็นมือสังหารได้ ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงพูดความจริงกันเถอะ คินนี้เข้ามาตามคำเชิญของคุณหนูตู่เพื่ออยู่เป็นเพื่อนนาง อยู่แต่ในจวนตระกูลตู่ ไม่ได้จากไปไหน ต่างคนต่างเป็นพยานให้กันได้”

“คุณชายเว่ยมีหลักฐานหรือไม่” ท่านผู้เฒ่าตู่ที่ยังไม่กระจางแจ้งเดือดดาลเป็นอย่างมาก “อย่ามาใส่ร้ายบุตรข้าด้วยคำพูดที่ไม่มีมูล!”

เมื่อเห็นเว่ยเซี่ยนยวนกำลังจะพูด รุ่มาตาของตู่เว่ยอย่างหดเล็กลง สาวเท้าไปตรงหน้าเขา ยื่นมือออกไปคิดจะปิดปาก!

ทว่านางที่เป็นลูกเจี๊ยบซึ่งไม่มีแรงแม้แต่จะมัดไก่ ย่อมไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหมาป่าทางโต⁴ที่มีวรยุทธ์สูงส่งอยู่แล้ว เดิมทีเป็นการกระทำที่ดูร้าย แต่เมื่อถูกเว่ยเซี่ยนยวนยื่นมือออกไปจับ จึงกลายเป็นการหมิ่นที่ตรงตามอยู่ตรงนั้น จากนั้นร่างทั้งร่างได้ตกลงไปในอ้อมแขนของเขา ก่อนจะถูกกอดแน่น

ภายใต้สายตาจับจ้องของทุกคน ยังอิงแอบแนบชิดกันได้อีก? คนมองดูพากันอูทานอย่างตื่นตะลึงและปรบมืออย่างกระตือรือร้นกับพฤติกรรมไร้ยางอายนี้!

³ หมายถึง เป็นแพะรับบาป รับเคราะห์แทนผู้อื่น

⁴ หมายถึง หมาป่าอวดทาง เพราะกลัวคนอื่นจะมองข้ามหรือมองไม่เห็นตน

“ต้องการหลักฐานนั้นง่ายมาก”

“เจ้า...” นัยน์ตาของตู้เว่ยยางแดงกำแล้ว ยังคิดจะผลักเขาออกไป

เว่ยเซี่ยนยวนบีบกรงเล็บของนางและก้มหน้าลง ในแวตาดำเต็มไปด้วยเจตนาร้าย แต่สีหน้ากลับอ่อนโยนเห็นอกเห็นใจ ริมฝีปากบางขยับ กล่าวแผงนัยว่า

“วันนี้นางสวมเอี๊ยมปิดอกสีฟ้าเข้ม ด้านบนปักลวดลายคลื่นทะเลและยอดเขา ช่างเป็นคลื่นน้ำที่โหมซัดสาตราหลอกแรง ภูเขาสูงตระหง่านจริง ๆ”

คลื่นน้ำที่โหมซัดสาตราหลอกแรง ภูเขาสูงตระหง่าน!

ทดลองอ่าน

ทำข้อตกลงกับเถอะ

ลมหนาวเดือนสิบ อันหนาวสะท้านได้พัดผ่านใบหน้าที่ซีดเผือดของ
ตู้เว่ยยาง และหอบม้วนมาจากสองคำนี้ที่เว่ยเชียนยวนพ่นออกมาไปด้วย
พร้อมกับเอี่ยมปิดอกสีฟ้าเข้มที่จะถูกเล่าต่อๆ กัน ทะลุผ่านราตรี
อันมืดมิดอันไร้ขอบเขต แพร่สะพัดไปทั่วเมืองหลวงในยามรุ่งอรุณ

“นี่ ได้ยินหรือยัง เมื่อวานนี้คุณหนูสกุลตู้กับคุณชายสกุลเว่ย
แอบมีสัมพันธ์กันแล้วถูกจับได้!”

“ได้ยินแล้ว ได้ยินแล้ว! บอกว่าถูกจับได้ที่เตียงนอน คนที่
อยู่ในเหตุการณ์ล้วนได้เห็นเอี่ยมปิดอกสีฟ้าเข้มตัวนั้นของคุณหนู
สกุลตู้!”

“ไม่ได้มีแค่เอี่ยมปิดอกหรอกนะ สิ่งที่เราควรเห็นก็ถูกเห็นแล้ว!
คนที่เห็นเหตุการณ์พอออกมาแล้ว ล้วนแต่บอกว่าบางสิ่งบางอย่างที่
สูงตระหง่าน...”

“ภูเขาสูงตระหง่าน! และยังมีคลื่นน้ำที่โหมซัดสาตราละลอกแรง
อีกด้วย!”

“ใช่ๆๆ! นี่! นี่เป็นเรื่องอื้อฉาวครั้งใหญ่ ร่างกายก็ถูกคนเห็น

จนหมดแล้ว คุณหนูสกุลตู้ผู้นั้นยังสามารถแต่งงานออกไปได้อีกหรือ”

ข่าวลือแพร่กระจาย ก่อให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์เซ็งแซ่ ที่ข้างนอกจวนตระกูลตู้ถูกคนปิดล้อมจนเนืองแน่นตั้งแต่เช้าตรู่ ชาวบ้าน ที่มีจิตใจกระตือรือร้นเป็นห่วงความคืบหน้าของเรื่องนี้เป็นอย่างมาก เมื่อเห็นว่าภายในจวนไม่มีท่าทีใด ๆ ก็ได้โยนก้อนหินและไข่เข้าไปข้างใน เป็นจำนวนมากเพื่อแสดงการปลอบใจ

เมื่อเห็นไข่กับก้อนหินที่ถูกโยนเข้ามาจากข้างนอกอย่างสะเปะสะปะ และได้ยินเสียงกรีดร้องลนลานของสาวใช้บ่าวไพร่ ในแวตา เว่ยเซี่ยนยวนมีร่องรอยความละอายใจฉายอยู่ จึงยกมือขึ้นลูบ ปลายจมูก กล่าวอย่างคลุมเครือว่า “ข้าคิดไม่ถึงว่ามัน...จะร้ายแรง ถึงเพียงนี้”

ตู้เว่ยยางนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งโดยไม่พูดอะไรสักคำ

“ตาแก่สองคนนั้นอยู่ที่ห้องโถงใหญ่มาสองชั่วยามแล้ว เหตุใด ยังไม่ออกมาอีก” เว่ยเซี่ยนยวนพูดพึมพำและหัวเราะแห้ง ๆ สองที

ตู้เว่ยยางยังคงนั่งเงียบดูละคร

เมื่อเห็นว่าบรรยากาศไม่ค่อยถูกต้อง คุณชายเว่ยก็หาใช้นายน้อย ที่ยอมเสียเปรียบไม่ กลอกตา เขย่งปลายเท้า เดินไปที่หน้าประตู “ในเมื่อไม่มีอะไรแล้ว อย่างนั้นผู้น้อยจะ...”

“หยุดอยู่ตรงนั้น!” เขากล่าวยังไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงทวาดที่ เยียบเย็นดังขึ้นเสียก่อน ตู้เว่ยยางพาดมือลงบนกลองไล่เครื่องประทีนโคม ที่หนึ่ง จากนั้นเกาทัณฑ์หัวแหลมก็พุ่งออกมาจากช่องลับดัง ‘พื๊ว’ ตรงไปที่ใบหน้าเขา

รูม่านตาของเว่ยเซี่ยนยวนหดแคบลง เขาตอบสนองอย่างว่องไว พลิกกายอย่างสง่างาม เบิกตามองหัวเกาทัณฑ์ที่เฉียดเฉลบ่านไป

โดยห่างจากร่างกายเขาเพียงครึ่งซุน¹ พุงเข้าไปปักที่ขอบประตูลึกลงไปสามซุน

คาดไม่ถึงว่าจะยิ่งเกาทัณฑ์ใส่เขา เว่ยเซี่ยนยวนมองตู้เว่ยยาง
อย่างไม่อยากเชื่ออยู่บ้าง “เจ้าเสียสติไปแล้วหรือ”

เมื่อหันกลับไปซ้ำๆ บนใบหน้าของตุ๋มเว่ยยiang ที่คล้ายกับกระเบื้อง
ขาวขอบดำดำคล้ำ สายตาดูบึ้งตึง เย็นชาและน่ากลัว “ข้าเสียสติ
ไปแล้ว ล้วนเป็นเพราะเจ้า คุณชายใหญ่เว่ย”

“พวกเราพูดกันด้วยเหตุผล” เว่ยเซียนยวนขมวดคิ้ว
“สถานการณ์เมื่อศัณวาท เจ้าก็กระจางชัดดี เพื่อจะรอดชีวิต ข้าจึง
ไม่มีทางเลือกอื่น”

“ไม่มีทางเลือกอื่นอย่างนั้นหรือ! ตู้อย่างลูกขึ้น ยกเท้าเหยียบ
ไม้กระดานล๊อบอย่างแรง กัดฟันกล่าวว่า “เห็นอยู่ว่าเจ้ามีทางเลือกมากมาย
พูดว่าหลงทางได้ หรือบอกวามาชมพระจันทร์เป็นเพื่อนข้าได้ เหตุใด
ต้องทำลายความบริสุทธิ์ของข้าด้วย!”

เมื่อไม้กระดานลับจมลงไป ก็มีตะปุดดอกเหมยสะท้อนแสง
เย็บเย้นพุ่งออกมาจากที่ลับ จูโจมไปทั่วทั้งร่างของเวย์เซียนยวน
อย่างรวดเร็วพร้อมคำพูดที่เจือโหสของนาง!

เครื่องกลไกนี้ออกแบบได้อย่างยอดเยี่ยม ตะปุดดอกเหมยยิ่ง
ออกไปอย่างต่อเนื่อง ความเร็วต่างกัน ไม่ว่าจะหลบไปทางใดล้วนแต่
โดนโจมตี เว่ยเซี่ยนยวนสุดลมหายใจเย็นเฉือกหนึ่ง แล้วตัดสินใจอย่าง
เด็ดขาด ดึงฝ่ามือไปร้งบางที่อยู่ด้านข้างมาโบกสะบัด!

ตะปุดดอกเหมยสีเบดตัว ลีบเจ็ดตัวถูกเขาม้วนเข้าไปในผ้าม่าน

¹ คือ หน่วยวัดความยาวของจีน โดยหนึ่งซุนมีความยาวประมาณหนึ่งนิ้ว

โปรงบาง ทว่าเหลืออยู่หนึ่งตัวกับนไหล่เขา โลหิตก็หลังไหลลงมา เหมือนสายธารน้อยๆ

ตู้เว่ยยางแค้นเสียงเย็นชา “เล่าลือว่าวรยุทธ์ของคุณชายเว่ยนั้นล้ำเลิศ ที่แท้ก็แค่นี้เอง”

เว่ยเซี่ยนยวนทั้งจวนทั้งข้า ยกมือขึ้นดิ่งตะปุดอกเหมยตัวนั้น ออกแล้วโยนลงบนพื้น “ถึงวรยุทธ์จะสูงส่งยิ่งกว่านี้ ก็ยากจะป้องกันอาวุธลับได้ หากว่าคุณหนูตู้หยาโกรธแล้ว ลองฟังคำพูดของผู้น้อยก็ไม่เสียหาย”

“ยังไม่หายโกรธ!”

“อย่างนั้นฟังที่ข้าพูด!”

“ไม่ฟัง!”

ตู้เว่ยยางโกรธจัด เอื้อมมือออกไปปิดกาน้ำชาที่วางอยู่บนโต๊ะอีกครั้ง กระดานตะปูที่อยู่บนคานาก็กระแทกลงมาดังโครม

เว่ยเซี่ยนยวนหลบได้เพียงหวุดหวิดก็หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “นี่คือห้องนอนของเจ้าหรือคุณหลวงของกรมอาญาท่านแน่”

“เหมือนกัน” ตู้เว่ยยางพลิกมือเพื่อดิ่งโซ่เหล็กบนผนัง จากนั้นเชิดดาขึ้นอย่างภาคภูมิใจ “ถึงอย่างไรเครื่องมือทรมานในคุกหลวงของกรมอาญาล้วนเป็นฝีมือของข้าทั้งหมด”

เว่ยเซี่ยนยวน “...”

อิฐปูพื้นเลื่อนเปิดเป็นช่องสี่เหลี่ยมขนาดสามนิ้ว² ดัง ‘ครืด’ เขาก็ร่วงตกลงไปโดยไม่ทันได้ตั้งตัว มือจับขอบอิฐปูพื้นไว้แล้วมองลงไปอ้อ คิดไม่ถึงว่าจะเป็นคุกใต้ดิน

² คือ หน่วยวัดความยาวของจีน โดยหนึ่งนิ้วมีความยาวประมาณ 31 - 32 เซนติเมตร

ตุ้ว่วยยางเดินไปตรงหน้าเขา รองเท้าผ้าใหม่ปักลายปลาไนสีแดง
เหยียบลงบนนิ้วมือเขาเบาๆ

“เจ้าคิดจะทำอะไร”

“จะทำอะไรนะหรือ” ตุ้ว่วยยางก้มลงมองเขา ก่อนคลี่ยิ้ม “จัดการ
เจ้านะสิ!”

แม่นางน้อยที่ดูแล้วฉลาดและน่ารัก เหตุใดจิตใจถึงได้เทียมโหด
ปานนี้ เว่ยเซียนยวนสายหน้า มือออกแรง กระโดดขึ้นไปในอากาศ
แล้วทะยานออกจากทางเข้าคุกกี้ใต้ดิน ก่อนที่เท้านางจะเหยียบลงมา

“ของเหล่านี้ของเจ้า สามารถจัดการกับใครก็ได้ แต่สำหรับข้า
ยังห่างชั้นอยู่เล็กน้อย”

ตุ้ว่วยยางตกใจถอยหลังไปสองก้าว มองไปยังรูเลือดที่ไหล
ของเขา นัยน์ตาดูผลซึ่งถลึงมองเขาพร้อมถามว่า “เจ้าไม่เจ็บเลยรี”

“ยอมเจ็บอยู่แล้ว แต่ยังไหวอยู่” เว่ยเซียนยวนหันไปมอง
มีโลหิตไหลออกมามากขึ้นแล้ว เขาขมวดคิ้ว “อย่างไรก็ตาม เจ้าควร
พันแผลให้ข้าก่อน ไม่อย่างนั้นหากข้าตาย เจ้าจะต้องอยู่เป็นม่าย”

อยู่เป็น...อยู่เป็นอะไรนะ ตุ้ว่วยยางตกตะลึงไปพักหนึ่ง เมื่อได้สติ
กลับมา ใบหน้าก็เปลี่ยนเป็นสีเขียวคล้ำ นางยื่นมือไปดึงตะขอยก
บนฉากกันทันที!

เสียงระเบิดดัง ‘ตูม’ ขึ้นหนึ่งครั้ง ทั้งจวนตระกูลตุ้วลันสะเทือน
เลื่อนลั่น

ชั่วพริบตานี้บ่าวชายสาวใช้วิ่งออกมาทั้งหมด ตุ้วชิงหมิงกับ
เว่ยชิงเฟิงที่กำลังหารือกันอยู่ในห้องโถงใหญ่ก็วิ่งออกมาเช่นกัน ตรงไป
ที่เรือนเขียนจิ ผลักประตูเปิดเข้าไปและถามว่า “เกิดอันใดขึ้น”

ควันหนาที่บค่อยๆ จางหายไป เมื่อทุกคนมองเข้าไป โอ้

ลานเรือนที่ยังดี ๆ อยู่ถูกระเบิดจนเป็นหลุมขนาดใหญ่จนดำเินหมึกเกรียม!

“ตู้เว่ยยาง!” ตู้ซิงหมิงเกรี้ยวโกรธแล้ว “เจ้าทำบ้าอะไร!”

ตู้เว่ยยางก้าวออกมาจากประตู กล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ว่า “ข้าพลั้งมือไปแตะโดนกลไกดินระเบิดเข้า”

“เจ้านี่มันช่าง...คุณชายเว่ยไม่เป็นไรกระมัง”

“ไม่เป็นไร” คนที่อยู่ในหมอกควันส่งเสียงขานตอบ ไม่ได้เดินออกไป เพียงแต่หันข้างกล่าวด้วยรอยยิ้มบาง ๆ ว่า “ของสิ่งนี้อานุภาพแรงมาก แต่ความแม่นยำไม่ค่อยดี”

ตู้เว่ยยางพยักหน้าสีหน้าอ่อมตัวและน้อมรับการสั่งสอน “ครั้งหน้าข้าจะทำให้แม่นยำขึ้น”

ระเบิดเจ้าไม่ตายนะสิ!

“พอแล้ว พอแล้ว พวกเจ้าฟังก่อน” ตู้ซิงหมิงเฝ้าริมฝีปากเหลือบมองกำแพงลานจวนที่ยังมีไข่อ้อยเข้ามา “สถานการณ์ตอนนี้ไม่อาจมองในแง่ดีได้ หลังจากที่ข้ากับแม่ทัพเว่ยได้หารือกัน ในที่สุดก็หาวิธีแก้ไขปัญหาคือ”

“วิธีอะไร”

หลังจากมองหน้ากัน ตู้ซิงหมิงกับเว่ยซิงเฟิงกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “พวกเจ้าแต่งงานกัน!”

“ตึง!” ตู้เว่ยยางยืนไม่มั่นคง ตกลงไปหลุมที่ตัวเองเป็นคนระเบิดเมื่อสักครู่

ไม่อาจมองเห็นสีหน้าของเว่ยเซี่ยนยวนที่อยู่ไกล ๆ แต่เสียงนั้นฟังดูไม่ได้แปลกใจมากนัก เพียงหยั่งเชิงถามว่า “หากข้าไม่ยอมแต่งงานเล่า”

“ไม่ยอมแต่งงานก็ไม่ใช่ไร” เว่ยซิงเฟิงตอบสีหน้าไร้อารมณ์

อีกอย่าง กลไกที่ควรใช้ก็ได้ใช้ไปหมดแล้ว

ตู้เว่ยยางแยกเขี้ยว แม้แต่แถบผ้าแพรไหมที่ยูบนศีรษะก็ตั้งขึ้นแล้ว หากไม่ใช่ถูกเขาบีบมืออยู่ กระบี่เล่มนี้คงฟันหน้าผากของเขาไปแล้ว!

ราวกับรู้ว่านางกำลังคิดอันใดอยู่ เว่ยเชียนยวนไม่ได้ปล่อยมือรอให้เหล่าผู้อาวุโสพยักหน้าอย่างใจเย็น

“ช่างเถิด ช่างเถิด เรื่องของคนหนุ่มสาว มีแต่คนหนุ่มสาวเท่านั้นที่โน้มน้าวกันได้” ตู้ชิงหมิงถอนหายใจกล่าว “รบกวนคุณชายเว่ยแล้ว ข้าผู้เฒ่ากับแม่ทัพเว่ยจะรออยู่ที่โถงข้าง มีปัญหาอะไรเพียงแค่ว่าโกนก็พอ”

เว่ยชิงเฟิงมองเว่ยเชียนยวนอย่างไม่สบายใจ “ห้ามก่อเรื่อง”

“ข้ารู้จักความเหมาะสม” เว่ยเชียนยวนพยักหน้ารับคำ จากนั้นหนีตู้เว่ยยางกลับไปที่เรือนหลัก

“เจ้าอย่าได้คิดว่าข้าจะแต่งงานกับเจ้า!” ตู้เว่ยยางปิดประตู โยนกระบี่ทิ้ง เอามือเท้าสะเอว กล่าวแก้มปองว่า “ไม่ว่าจะพูดอะไร อย่าแม้แต่จะคิด!”

“คุณหนูตู้” เว่ยเชียนยวนนั่งอยู่ข้างโต๊ะอย่างสงบ มองดูนางอย่างเยาะหยัน “เจ้าคิดว่าข้าอยากแต่งงานกับเจ้ามากนักรึหรือ”

“...” ตู้เว่ยยางมองเขาอย่างไม่มั่นใจอยู่สองที ก่อนนั่งลงข้างโต๊ะเอ่ยเพิ่มพ้ำว่า “เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“ต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นอยู่เช่นในวันนี้ แม้จะไม่ใช่ว่าเจตนาเดิมของข้า แต่ถึงอย่างไรข้าก็เป็นคนก่อตั้งมา ฉะนั้นต้องคำนึงถึงชื่อเสียงของคุณหนูตู้ ข้าจะมอบฐานะและชื่อเสียงให้เจ้า” เว่ยเชียนยวนเอามือกุมบาทแผลที่หัวไหล่พลางขมวดคิ้ว “แต่เจ้ามีคนในดวงใจแล้ว

และข้ามีคนที่ซื่อรัก ข้ากับเจ้าต่างก็เฝ้ายากแต่งงานด้วยกันทั้งคู่ มิสู้
มาทำข้อตกลงกัน”

เมื่อได้ยินถ้อยคำนี้ ตัวช่วยยางลอกตา เริ่มมีปฏิกิริยาตอบสนอง
ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ไม่ใช่เป็นเพราะงานแต่งงานของเชียวฉือวี่
กับกู่จินหวายหรือ นางไม่ยากให้กู่จินหวายแต่งงาน เว่ยเซี่ยนยวน
ย่อมจะไม่ยากให้เชียวฉือวี่แต่งงานเช่นกัน แม้ว่าคนทั้งสองจะมี
แผนการของตัวเอง แต่กลับมีเป้าหมายเดียวกัน トラบใดที่ร่วมมือกัน
ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจจะพาคนรักของตนกลับมาได้

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ตู้เว่ยยางรีบเปลี่ยนสีหน้าท่าทางทันควัน สองมือประกองไบหน้า กะพริบตามองไปที่เว่ยเซี่ยนยวนและเอ่ยถามว่า “เจ้าคิดจะทำข้อตกลงนี้ได้อย่างไร”

“ง่ายมาก เจ้าอยากหลุดพ้นจากปัญหา จำเป็นต้องมีข้า ข้าจะชิงองค์หญิงกลับมา จำเป็นต้องมีเจ้า” เขากล่าว “ยอมรับเงื่อนไขของพวกเขา ก่อน ฟินคืนอิสรภาพ พบปะผู้คนภายนอก แล้วค่อยว่ากันอีกที”

ผู้คนภายนอกย่อมหมายถึงชีวิตหรือวีของเขา และกู้จินฮวาย
ของนาง

ใบหน้าของกัจฉินหายที่ราวกับเทพเซียนปรากฏขึ้นในสมอง หัวใจของตุ๋นเว่ยย่างร้อนรุ่ม ตบโตะที่หนึ่งและตอบว่า “ตกลง!”

ขอเพียงยังได้เจอเขา ทุกอย่างยังมีหนทางแก้ไข แม้จะอยู่ไกล
สุดหล้าฟ้าเขียว นอนกลางดิน กินกลางทราย ตราบใดที่ได้อยู่กับ
กัณินทวายนางก็ไม่สนอะไรทั้งสิ้น!